

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 155.626 van 27 februari 2006

A. 64.433/VIII-3749

In zake:

CARLEER Christian,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre DEROY, advocaat,
Maria van Hongarijelaan 18/7
1083 Brussel,

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LAMBERT, advocaat,
Defrélaan 19
1180 Brussel.

-

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 9 juli 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Christian CARLEER de nietigverklaring vordert van:

1. het besluit van 15 december 1994, waarbij de gemeenteraad van Etterbeek hem bij wijze van tuchtstraf ambtshalve ontslaat;
2. het besluit van 24 maart 1995 waarbij de Brusselse Hoofdstedelijke Regering het beroep ingesteld tegen dat besluit, verwerpt;

Gelet op arrest nr. 55.192 van 18 september 1995, waarbij de vordering tot schorsing van die handelingen wordt afgewezen;

Gelet op arrest nr. 125.582 van 21 november 2003, waarbij de debatten heropend worden en waarbij de zaak wordt voorgelegd aan de Eerste Voorzitter van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 27 januari 2004, waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene vergadering van de afdeling Administratie van de Raad van State;

Gelet op arrest nr. 132.930 van 23 juni 2004, waarbij de algemene vergadering van de afdeling Administratie van de Raad van State aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag stelt;

Gelet op arrest nr. 119/2005 van 6 juli 2005, waarbij het Arbitragehof voor recht zegt:

- "- Artikel 180, derde lid, van de gemeentewet van 30 maart 1836, zoals ze werd aangevuld bij de wet van 11 februari 1986, in die zin geïnterpreteerd dat het daarin ingevoerde beroep tot herziening niet kan worden ingesteld door de agent van de gemeentepolitie aan wie de maximumstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.
- Artikel 180, derde lid, van de gemeentewet van 30 maart 1836, zoals ze werd aangevuld bij de wet van 11 februari 1986, in die zin geïnterpreteerd dat een beroep tot herziening kan worden ingesteld door de agent van de gemeentepolitie aan wie de maximumstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet";

Gelet op arrest nr. 150.677 van 25 oktober 2005, waarbij de algemene vergadering van de afdeling Administratie van de Raad van State vaststelt dat het beroep alleen ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gewestregering en waarbij de gemeente Etterbeek buiten de zaak wordt gesteld;

Gelet op de beschikking van 8 november 2005, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 20 januari 2006;

Gehoord het verslag van mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DEROY, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. KRENC, loco Mr. LAMBERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer NEURAY, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak gedetailleerd zijn uiteengezet in arrest nr. 55.192 van 18 september 1995. Ze kunnen samengevat worden als volgt:

1. De avond van 9 juli 1993 biedt een persoon die door verzoeker, politieagent in de gemeente Etterbeek, wordt aangehouden, weerstand en brengt hij slagen toe aan verzoeker en de collega die bij hem was. Er wordt een aangifte van een arbeidsongeval gedaan bij OMOB.

2. Op 22 juni 1994 maakt de politiecommissaris-korpschef een ambtelijk verslag op, waarin het volgende staat:

" Op 20 mei 1994, om 14.00 uur, vernemen wij tijdens een gesprek met de afgevaardigde van de verzekeringsmaatschappij OMOB over de dossiers "arbeidsongevallen" betreffende de personeelsleden in het algemeen, dat bij het feitenrelaas van één van die dossiers vraagtekens worden geplaatst. Het betrokken dossier gaat over een arbeidsongeval van 9 juli 1993, waarvan het slachtoffer agent-brigadier Christian CARLEER is, van ons korps. De inspecteur van de verzekeringsmaatschappij wilde de getuige die in dat dossier wordt genoemd, ontmoeten, namelijk agent-hoofdbrigadier Roland DEBOURGH. Tijdens datzelfde gesprek vernemen wij dat door de verzekeringsmaatschappij een onderzoek wordt ingesteld naar een vechtpartij die plaatsgevonden zou hebben in de dagen voorafgaand aan het aanleggen van het dossier arbeidsongeval, en waarbij CARLEER zware slagen zou hebben gekregen, waarvan hij op geen enkel moment melding zou hebben gemaakt, terwijl de medische experts belast met het dossier ervan uit lijken te gaan dat de aard van de letsels vastgesteld naar aanleiding van de aangifte van ongeval van 9 juli 1993, niet kan overeenstemmen met de versie van de aangegeven feiten. Daarenboven lijkt de vechtpartij zich in dit stadium van het onderzoek te hebben afgespeeld tussen 5 en 8 juli 1993, in een etablissement "Le Zinc" genaamd, op het Jourdanplein, met als getuigen onder meer verscheidene agenten van de gemeentepolitie van Etterbeek".

Volgens het verslag toont "het discrete onderzoek" dat wordt ingesteld naar aanleiding van die feiten, aan dat deze zich hebben voorgedaan in de nacht van 8 op 9 juli 1993, en dat vijf agenten van de politie van Etterbeek, onder wie verzoeker, aanwezig waren.

In het verslag staat voorts het volgende:

" (...) (er is) op onze diensten geen spoor van een registratie, een proces-verbaal of een aangifte van schade teruggevonden. Wij vernemen ten slotte dat diezelfde nacht, om 3.35 uur, een interventiedienst van de rijkswacht van Brussel ter plaatse is geroepen voor een zware vechtpartij. Die dienst heeft evenwel niets vastgesteld toen hij ter plaatse is gekomen, daar de herrieschoppers de plaats vóór hun aankomst hadden verlaten. (...).

De genoemde agenten, met uitzondering van Christian CARLEER, bevonden zich in dat etablissement om de volgende redenen: Fabrice MATTHYS, met verlof, kwam terug van een bezoek aan de Baron-Lambertkliniek, waar zijn echtgenote op 7 juli 1993 bevallen is van een drieling. Yves MATTHYS, Jean VAN DEN EYNDE en Paul LINTHOUT waren op patrouille, en zijn, nadat ze waren opgeroepen om een verkeersongeval op te nemen op het Jourdanplein, hun collega(s) gaan gelukwensen om de bovengenoemde reden(en). Ze zijn aan een tafel gaan zitten en hebben naar aanleiding van de genoemde gelegenheid een glas gedronken; LINTHOUT zat met zijn rug naar de tapkast, waar Christian CARLEER zich bevond, die even later was binnengekomen. Christian CARLEER had geen dienst."

De steller van het ambtelijk verslag vraagt aan de agenten die aanwezig waren, behalve aan Christian CARLEER, een schriftelijk verslag op te maken over de feiten. Die verslagen stemmen overeen wat de plaats en de datum van de feiten betreft, en wat betreft het feit dat er een ruzie was in de loop waarvan verzoeker, volgens de afgelegde verklaringen, de barman ermee bedreigd heeft hem een "kopstoot" te geven, wat, nog steeds volgens die verklaringen, de barman ertoe gebracht heeft te reageren door verzoeker zelf een "kopstoot" te geven; de verklaringen lopen uiteen wat de precieze omstandigheden betreft die aanleiding hebben gegeven tot de ruzie, en wat het tijdstip daarvan betreft.

Aan verzoeker worden in het kader van dat onderzoek geen vragen gesteld, maar toen hij het bestaan ervan vernomen heeft, heeft hij zich op 21 juni 1994 spontaan aangemeld om naar de redenen van dat onderzoek te vragen. Hij betwist niet dat er in het genoemde etablissement een ruzie heeft plaatsgevonden, maar wel de datum waarop, dat was volgens hem zowat in maart 1993. Hij houdt die bewering staande gedurende de hele tuchtprocedure en ontkent tevens dat hij geslagen is.

3. Tegen verzoeker wordt een tuchtprocedure ingesteld. De volgende feiten worden hem ten laste gelegd:

- "
1. In de nacht van 8 op 9 juli 1993, in staat van dronkenschap, betrokken (te zijn geweest) in een ruzie tijdens welke hij een persoon die tussenbeide probeerde te komen, omdat verzoekers inmenging, gezien de fysieke toestand waarin hij zich bevond, misplaatst was, bedreigd heeft met slagen;
 2. In de nacht van 8 op 9 juli 1993, tijdens dezelfde ruzie, die persoon, die gemeend heeft geweld te moeten gebruiken om te voorkomen dat hij zelf slaag zou krijgen van de heer Christian CARLEER, mondeling bedreigd te hebben met represailles;
 3. De avond van 9 juli 1993, toen hij het slachtoffer was van weerspannigheid, waarbij hij slaag heeft gekregen van een derde, bewust verzuimd te hebben in het kader van de arbeidsongevallenwetgeving, de voorvallen van de nacht daarvoor aan te geven, die, volgens de vaststellingen gedaan door de

- verzekeringsmaatschappij, zware medische gevolgen kunnen hebben, die niet toegeschreven kunnen worden aan die derde;
4. Zijn getrouwheidsplicht ten aanzien van zijn meerderen verzuimd te hebben, doordat hij niet de waarheid heeft gezegd in het kader van een administratief onderzoek dat tegen hem liep en waarvan hij op de hoogte was."

4. Verzoeker wordt in het bijzijn van zijn advocaat gehoord door de gemeenteraad, net als de personen die in de loop van het onderzoek verklaringen hebben afgelegd, en twee van de getuigen van wie verzoeker gevraagd heeft dat ze zouden worden gehoord. De vragen gaan bijna uitsluitend over de ruzie waarin verzoeker betrokken was, welk feit hem ten laste wordt gelegd, en over de datum daarvan; wat dat laatste gegeven betreft, verklaren de meeste ondervraagde personen dat ze de datum 8 juli 1993 onthouden hebben, aangezien het de dag na de geboorte van een drieling bij één van de agenten was.

5. Bij een zeer omstandig gemotiveerde beslissing van 15 december 1994 wordt verzoeker door de gemeenteraad van Etterbeek ambtshalve ontslagen bij wijze van tuchtstraf. In de beslissing worden eerste de vier grieven in herinnering gebracht die de betrokkene ten laste worden gelegd, alsook de verschillende getuigenissen. Voorts staat in de beslissing het volgende:

" Overwegende dat aan de hand van dezelfde getuigenissen kan worden aangetoond dat de heer CARLEER een slag heeft gekregen, zonder dat evenwel kan worden bepaald hoe zwaar die slag was, en wat de gevolgen ervan waren, en de heer CARLEER bijgevolg in ieder geval zwaar tekortgeschoten is in de waardigheid van zijn ambt, vermits hij bij de aangifte van het arbeidsongeval verzuimd heeft te vermelden dat hij de dag tevoren, in een etablissement "Le Zinc" genaamd, een slag gekregen had; dat hij in dat verzuim volhard heeft, door te blijven beweren dat hij die nacht niet in dat etablissement aanwezig was, ondanks zes gelijkkluidende getuigenissen;

(...)

Overwegende dat er geen twijfel mogelijk is wat betreft de datum genoemd door de getuigen, aangezien het gaat om de dag na die waarop getuige Fabrice MATTHYS vader is geworden van de drieling;

Dat uit de verklaringen van [de uitbaatster van het etablissement] en van de heer Claude EVRARD blijkt dat betrokkene zich in staat van dronkenschap bevond;

Dat uit de verklaringen van de heer Claude EVRARD blijkt dat de comparant, die een gezagsfunctie bekleedt, de persoon met wie hij slaags geraakt is wel degelijk met represailles heeft bedreigd;

Overwegende dat de feiten genummerd als 1 en 2 in de tuchtrechtelijke dagvaarding vaststaan en het ambt van politieagent onwaardig zijn, maar de feiten 3 en 4 zo ernstig zijn dat ze de uitoefening van het ambt niet meer mogelijk maken;

Dat de hierboven weergegeven getuigenissen aantonen dat de heer CARLEER een feit verhuld heeft dat de beoordeling had kunnen wijzigen van de medische gevolgen van het arbeidsongeval waarvan hij de dag na de feiten het slachtoffer is geweest;

(...)"

In de beslissing worden de argumenten van de verdediging onderzocht, waarna opnieuw wordt vermeld dat "de feiten genummerd als 1 en 2 in de tuchtrechtelijke dagvaarding het ambt van politieagent onwaardig zijn, maar de feiten 3 en 4 zo ernstig zijn dat ze de uitoefening van het ambt niet meer mogelijk maken" en "dat die feiten nog verergerd worden door het specifieke tuchtrechtelijke verleden van de betrokkene", welk tuchtrechtelijk verleden in herinnering gebracht wordt.

6. Op 29 december 1994 stelt verzoeker bij de toezichthoudende overheid beroep in tegen die beslissing.

In de nota van de dienst Toezicht waarbij aan de Minister-President van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een ontwerp van besluit wordt overgezonden waarbij het beroep verworpen wordt, wordt de toedracht van de zaak als volgt uiteengezet:

" De belanghebbende is betrokken geweest in een ruzie tijdens welke hij een persoon die tussenbeide wou komen toen hij zich in die ruzie mengde, met slaag bedreigd heeft. Hij verkeerde duidelijk in staat van dronkenschap. Tijdens die ruzie heeft hij die persoon, die gemeend heeft geweld te moeten gebruiken om te voorkomen dat hijzelf geslagen zou worden, met represailles bedreigd.

Hij heeft bovendien verzuimd die incidenten aan te geven, die volgens de vaststellingen van de verzekeringsmaatschappij, ernstige medische gevolgen hebben.

Hij heeft die toegeschreven aan een derde, van wie hij de daaropvolgende nacht slagen heeft gekregen, toen deze zich verzette.

Hij heeft de waarheid niet gezegd in het kader van een administratief onderzoek dat tegen hem liep en aldus zijn getrouwheidsplicht ten aanzien van zijn meerderen verzuimd.

De betrokkene is op 23.06.1994 bij wijze van ordemaatregel preventief geschorst voor een tijdvak van vier maanden, met inhouding van wedde.

7. Op 24 maart 1995 beslist de Minister-President van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het beroep te verwerpen. Zijn beslissing is als volgt gemotiveerd:

" (...)

Overwegende dat de ten laste gelegde feiten vaststaan en een tuchtstraf rechtvaardigen; dat bovendien de voornoemde door zijn gedrag de vertrouwensband tussen hem en het gemeentebestuur onmogelijk heeft gemaakt;

Overwegende dat de procedure op regelmatige wijze is verlopen en dat de rechten van verdediging in acht genomen zijn;

(...)"

8. Verzoeker, die ervan beschuldigd werd "dat hij met het bedrieglijke opzet zich door OMOB geld te laten overhandigen waarop hij geen recht had, verscheidene stukken heeft opgemaakt of heeft laten opmaken, onder meer op 9 juli 1993 een valse aangifte van schade bij OMOB, en, met hetzelfde bedrieglijke opzet, of dezelfde bedoeling te schaden, gebruik heeft gemaakt van het genoemde valse stuk, in de wetenschap dat het vals was", is vrijgesproken bij een vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel d.d. 16 juni 1999, dat wat hem betreft in kracht van gewijsde is gegaan. Dat vonnis is gemotiveerd als volgt:

" Aangezien, wat beschuldiging A betreft, de beklaagde CARLEER op 9 juli 1993 een arbeidsongeval heeft aangegeven bij OMOB, waarbij het gaat om een slag in het gezicht die hem door een derde is toegebracht toen deze weerstand bood;

Aangezien de wetsverzekeraar de beklaagde CARLEER schadeloos heeft gesteld voor de gevolgen van dat ongeval; dat de wetsverzekeraar in juni 1994 aan de politiecommissaris van Etterbeek een verslag heeft bezorgd, waaruit blijkt dat de gevolgen waaraan de beklaagde CARLEER leed, waarvoor hij vergoed was, niet veroorzaakt zouden zijn door een ongeval dat heeft plaatsgevonden op 9 juli 1993 in het kader van zijn dienstactiviteit;

Aangezien verscheidene getuigen, naar aanleiding van het administratief onderzoek dat op tuchtrechtelijk gebied is gevoerd, vervolgens bevestigd hebben dat de beklaagde in de nacht van 7 op 8 juli 1993, dus de dag vóór het aangegeven ongeval, een zware slag tegen het hoofd heeft gekregen in een café;

Aangezien evenwel de beklaagde de dag na die feiten, dat wil zeggen op 9 juli 1993, zijn dienst normaal hervat heeft; dat zijn patrouillecollega geen melding maakt van enig reeds bestaand spoor van een slag in het gezicht, terwijl hij wel preciseert dat de beklaagde tijdens de nacht een vuistslag tegen het hoofd krijgt; dat de dokter die de beklaagde onderzocht heeft voor de slag die hij heeft gekregen, evenmin gewag maakt van tekenen van een recente kopstoot (die hij in casu de dag tevoren gekregen zou hebben);

Aangezien de gerechtelijk geneeskundige, ten slotte, besluit dat de medische gevolgen waarmee de beklaagde sedert 9 juli te kampen heeft, niet veroorzaakt geweest kunnen zijn door de feiten van 8 juli 1993, zoals beschreven door de getuigen;

Aangezien de gerechtelijk geneeskundige weliswaar ook besluit dat de slag die hij op 9 juli 1993 gekregen heeft, en de onmiddellijk gedane medische vaststellingen evenmin stroken met de medische gevolgen waarmee de beklaagde CARLEER nadien te kampen heeft; dat hij tevens stelt dat die medische gevolgen beschouwd moeten worden als een toestand die bestond vóór de feiten van 8 en 9 juli 1993;

Aangezien evenwel beschuldiging A, zoals vermeld in de dagvaarding, vereist dat het bewijs wordt geleverd dat er, wat de beklaagde betreft, bedrieglijk opzet bestaat; dat dat bewijs niet geleverd wordt, daar zowel de behandelend geneesheer als de adviserend geneesheer van de wetsverzekeraar de arbeidsongeschiktheid hebben erkend zonder de ongevalsangifte ter discussie te stellen en dit gedurende meer dan 10 maanden; dat de medische gevolgen voor de beklaagde objectief zijn vastgesteld met gespecialiseerde onderzoeken; dat deze kennelijk opgedoken zijn na de laatste slag die hij gekregen heeft en overeenstemmen met de kant waar hij de vuistslag van 9 juli 1993 heeft gekregen (linkeroog); dat de beklaagde net als de geneesheren die hem onderzocht hebben de mening toegedaan heeft kunnen zijn dat er een oorzakelijk verband bestond; dat het ter discussie stellen van dat oorzakelijk verband op grond van een expertise die meer dan 3 jaar na de feiten heeft plaatsgevonden, niet voldoende is om de beschuldiging hard te maken";

Overwegende dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest constateert dat de middelen aangevoerd tot staving van het beroep, gericht zijn tegen het besluit van de gemeenteraad van 15 december 1994; dat het gewest betoogt dat bij ontstentenis van middelen die tegen het besluit van 24 maart 1995 zijn gericht, het tegen dat besluit gerichte beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard; dat het gewest in zijn laatste memorie dat punt niet meer benadrukt;

Overwegende dat het besluit van 24 maart 1995 in de plaats gekomen is van het gemeenteraadsbesluit van 15 december 1994; dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, die het beroep tegen dat besluit heeft verworpen, bij ontstentenis van aanwijzingen in tegengestelde zin, geacht wordt zowel de motieven als het dispositief van dat besluit te hebben overgenomen; dat de middelen geïnterpreteerd moeten worden als eveneens gericht tegen de tweede bestreden handeling; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan "schending van het beginsel dat de tuchtoverheid een personeelslid alleen kan straffen als aangetoond is dat de ten laste gelegde feiten zich hebben voorgedaan, ze naar behoren bewezen zijn en ze aan dat personeelslid toe te schrijven zijn, alsook aan schending van de artikelen 282, 283, 292 van de Nieuwe Gemeentewet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; dat hij uiteenzet dat de tuchtoverheid op betwiste en betwistbare feiten heeft gesteund, dat de getuigenissen lang na de feiten zijn opgetekend en afgelegd zijn door

personen die niet geloofwaardig zijn omdat henzelf een tuchtstraf boven het hoofd hangt, en dat geen enkel geldig bewijs van de feiten is aangebracht; dat hij tegen de overheid inbrengt dat ze geen rekening heeft gehouden met talrijke contradicties en onnauwkeurigheden in de getuigenissen waarop zijn advocaat en hijzelf gewezen hebben en dat ze geoordeeld heeft dat de contradicties in en de verschillen tussen de getuigenissen de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen bewijzen en de beweerde heimelijke verstandhouding of de bewering betreffende een "voor het belang van de zaak gearrangeerde getuigenis" weerspreken;

Overwegende dat daarop geantwoord wordt dat uit het dossier en uit het besluit van 15 december 1994 blijkt dat de tuchtoverheid zich ervan vergewist heeft dat de feiten zich voorgedaan hebben door de onderscheiden getuigenissen te onderzoeken en met elkaar te vergelijken; dat daarbij de nadruk wordt gelegd op de overeenstemming van de zes getuigenissen wat betreft de aanwezigheid van verzoeker in café "Le Zinc" in de nacht van 8 op 9 juli 1993 en wat betreft de omstandigheid dat verzoeker toen een slag heeft gekregen; dat onderstreept wordt dat verzoeker zelf geen enkel precies gegeven aanvoert waarmee de getuigenissen kunnen worden weerlegd en dat in het besluit van 15 december 1994 geantwoord is op de argumenten van de verdediging en uitgelegd is waarom ze niet aanvaard zijn;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord tegen de tuchtoverheid inbrengt dat ze de bewijslast heeft omgekeerd door hem ertoe te verplichten aan te tonen dat hij de hem ten laste gelegde feiten niet heeft gepleegd, dat wil zeggen een negatief en dus onmogelijk bewijs te leveren; dat hij betoogt dat hij alle nodige uitleg heeft gegeven en andermaal kritiek uit op de getuigenissen; dat hij inzonderheid onderstreept dat van de feiten van 8 juli 1993 geen proces-verbaal is opgemaakt, terwijl daarbij nochtans drie dienstdoende politie-agenten aanwezig waren; dat hij nog tegen de gemeenteoverheid inbrengt dat ze bij het dossier niet de gegevens van het onderzoek van OMOB heeft gevoegd, terwijl dat onderzoek aan de basis van de tuchtvervolging ligt;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie uitgebreid ingaat op het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 16 juni 1999 en daaruit afleidt "dat noch nu, noch vroeger op afdoende wijze is aangetoond dat de feiten die aan verzoeker ten laste zijn gelegd zich wel degelijk hebben voorgedaan maar dat thans bovendien definitief is aangetoond, - bij een

rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan en die ergo omnes, ten aanzien van allen, geldt, en dus ook ten aanzien van de administratieve overheden en de Raad van State zelf-, dat de aangifte van het ongeval dat de heer CARLEER bij OMOB heeft gedaan hoe dan ook geen valse akte was, geen akte opgemaakt met de bedoeling een onwettig voordeel te verwerven of met het oogmerk om te schaden";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie uiteenzet dat de correctionele rechtbank zich slechts heeft uitgesproken over de vraag of de medische gevolgen die bij verzoeker zijn vastgesteld en waarvoor hij vergoed is te wijten konden zijn aan een ongeval dat zich op 9 juli 1993 heeft voorgedaan en dat de vrijspraak alleen het gevolg is van de omstandigheid dat bedrieglijk opzet niet bewezen is; dat ze onderstreept dat dit intentioneel element in het strafrecht vereist is maar niet in tuchtzaken; dat ze uiteenzet dat "het beginsel van het gezag van strafrechtelijk gewijsde er geenszins aan in de weg staat dat de administratieve overheid een tuchtstraf oplegt wanneer die gerechtvaardigd is door feiten in verband waarmee de strafrechter niet ontkent dat ze zich hebben voorgedaan" en dat ze in casu "voor het stellen van de tweede bestreden handeling geenszins gesteund heeft op feiten in verband waarmee de correctionele rechtbank heeft ontkend dat ze zich hebben voorgedaan";

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van het beginsel van de evenredigheid bij het opleggen van tuchtstraffen aan leden van het overheidspersoneel; dat hij betoogt dat noch de ten laste gelegde feiten, noch zijn tuchtrechtelijk verleden grond opleveren voor een dermate zware straf als die welke aan hem is opgelegd; dat hij in dit verband als argument gebruikt dat een derde van de gemeenteraadsleden die op de vergadering van 15 december 1994 aanwezig waren zich niet voor die straf hebben uitgesproken; dat de verwerende partij onderstreept dat "verzoeker zijn getrouwheidsplicht ten aanzien van zijn meerderen op ernstige wijze verzuimd heeft, doordat hij niet de waarheid heeft gezegd in het kader van een administratief onderzoek dat tegen hem liep en waarvan hij op de hoogte was"; dat "de feiten die aan de betrokkene ten laste zijn gelegd" volgens haar "het vertrouwen dat de administratieve overheid en derden in een politieagent moeten kunnen stellen ernstig en onherroepelijk schaden"; dat ze daaruit besluit dat de getroffen maatregel noch onredelijk is, noch overdreven ten opzichte van de ten laste gelegde feiten;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nogmaals stelt dat de feiten die hem ten laste zijn gelegd op generlei wijze afdoende bewezen zijn; dat hij die ten laste gelegde feiten vergelijkt met de houding van zijn collega's die op 8 juli 1993 in café "Le Zinc" waren en vaststelt dat zij niet gestraft zijn of althans geen zware straf hebben gekregen; dat hij met betrekking tot de tuchtstraffen van oudere datum aanvoert dat "ook die tuchtstraffen kennelijk overdreven waren ten opzichte van de feiten waarover het werkelijk ging, maar dat de heer Christian CARLEER het niet aangedurfd heeft daartegen in te gaan uit vrees dat zijn meerderen over hem banbliksems zouden uitspreken";

Overwegende dat hij in zijn laatste memorie opmerkt dat in de tuchtrechtelijke aanklacht van deloyaal gedrag het zogenaamd bedrieglijke aspect van zijn ongevalsangifte van 9 juli 1993 vervat was en dat dit aspect zeker een belangrijke rol heeft gespeeld bij de bepaling van de strafmaat; dat hij herinnert aan het vonnis van 16 juni 1999 waarbij hij vrijgesproken is en uiteenzet "dat de administratieve overheid zich dan ook op een zeer belangrijk punt wellicht heel anders had uitgesproken als ze terdege op de hoogte was geweest van de waarheid en meer bepaald van een gerechtelijke waarheid die in dezen niet kan worden betwist";

Overwegende, over de beide middelen samen, dat de tuchtoverheid op basis van de verhoren die ze heeft afgenomen, er redelijkerwijze vanuit heeft kunnen gaan dat verzoeker betrokken was bij een ruzie op 8 juli 1993; dat de tuchtoverheid daarentegen, door vast te stellen dat aan de hand van (de) getuigenissen "kan worden aangetoond dat de heer CARLEER een slag heeft gekregen, zonder dat evenwel kan worden bepaald hoe zwaar die slag was, en wat de gevolgen ervan waren", zonder meer in detail na te gaan hoe zwaar die slag was en wat de gevolgen ervan waren - er is sprake van een "kopstoot", maar geen enkele getuige, zelfs niet degene die deze kopstoot heeft gegeven, preciseert welk lichaamsdeel daarbij geraakt is - en door eraan voorbij te gaan dat op 9 juli 1993 geen spoor van die kopstoot zichtbaar was en dat verzoeker zijn dienst gewoon hervat heeft, niet redelijkerwijze op zo een peremptoire wijze heeft kunnen besluiten dat de betrokkene, ongeacht de zwaarte van de slag die hij gekregen heeft, "in ieder geval zwaar tekortgeschoten is in de waardigheid van zijn ambt" door geen melding te maken van het feit dat hij die slag gekregen had en dat hij "een feit verhuld heeft dat de beoordeling had kunnen wijzigen van de medische gevolgen van het arbeidsongeval waarvan hij de dag na de feiten het slachtoffer is geweest"; dat uit de motivering van de beslissing

d.d. 15 december 1994 duidelijk blijkt dat de feiten genummerd als 3 en 4 in de tuchtrechtelijke dagvaarding doorslaggevend zijn geweest voor de strafmaat; dat niet zeker is dat elke andere overheid die oog zou hebben gehad voor de aard, de zwaarte en de daadwerkelijke gevolgen van een op 8 juli 1993 gekregen slag, tot hetzelfde besluit zou zijn gekomen en een even zware straf zou hebben opgelegd; dat beide middelen gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit d.d. 24 maart 1995 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende verwerping van het beroep dat Christian CARLEER had ingesteld tegen het besluit van 15 december 1994, waarbij de gemeenteraad van Etterbeek hem bij wijze van tuchtstraf ambtshalve ontslaat.

Het meer gevorderde wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, vertegenwoordigd door zijn Regering.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend zes door:

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ

J.-Cl. GEUS

